Πεθαμένη ή προδομένη;

Σαράντος Ι. Καργάκος

Γράφει ο **Σαράντος Καργάκος** (Ιστορικός - Συγγραφέας)

Ναι, η Ελλάς δεν είναι ποτέ πεθαμένη, είναι αιωνίως προδομένη. Το είχα συνειδητοποιήσει από τα χρόνια της Κατοχής, όταν άκουγα κι έλεγα (χωρίς να το εννοώ) το άκρως διδακτικό: «Βαριά θαμμένη, προδομένη από δειλούς προδότες γιους σου». Είναι ν' απορεί κανείς πώς ο τόπος αυτός κι ο κόσμος που τον κατοικεί κατορθώνουν να επιβιώνουν με τόση παραγωγή προδοτών.

Μπορεί κατά την αρχαιότητα να νικήσαμε κατ' επανάληψη τους Πέρσες στα πεδία των μαχών και διά του Αλεξάνδρου να διαλύσαμε την αυτοκρατορία τους, ωστόσο είναι χρέος τιμής να ομολογήσουμε ότι στη διάρκεια αυτών των πολέμων, που κράτησαν δύο αιώνες, ουδείς Πέρσης επρόδωσε την πατρίδα του για να προσχωρήσει και να πολεμήσει στο πλευρό των Ελλήνων. Αντίθετα, στο πλευρό των Περσών, είτε ως προδότες, είτε ως μισθοφόροι, επολέμησαν αναρίθμητοι Έλληνες.

Σήμερα αυτό που καταλογίζεται ως γενική -αλλά μη ομολογημένη- διαπίστωση είναι πως ο Έλληνας προδίδει την ιστορία του, που σημαίνει ότι προδίδει τον εαυτό του. Διότι η Ιστορία δεν είναι τίποτε άλλο παρά η ιστορία του εαυτού μας στο χθες, η ιστορία αυτών που μας γέννησαν. Σήμερα το ελληνόπουλο μέσα στον χώρο της Ιστορίας νιώθει σαν έλληνας τουρίστας σε βουδιστικό ναό της Βιρμανίας. Γνωρίζει ο νέος βλαστός μας την Ιστορία του αμυδρά, «ρεπουσικά». Στο περίπου, στο «έτσι κι έτσι». Στο πνεύμα του έχει εμφυτευθεί επιτηδείως μια σύγχυση, ένα είδος ζάλης. Και λέγω το «επιτηδείως εμφυτευθεί» διότι η διδασκομένη στο σχολείο Ιστορία έχει γραφτεί για να δημιουργήσει στο μυαλό του παιδιού ένα καλειδοσκόπιο, έτσι που το παιδί να μην μπορεί να ξεχωρίσει τίποτα: Ούτε το 1821 από το 1940. Οι Γάλλοι έχουν πολλούς όρους για να εκφράσουν την έννοια της προδοσίας. Προκειμένου για τον προδότη της πατρίδας χρησιμοποιούν την έκφραση traitre a sa patrie. Είναι η κορυφαία στιγμή του ανθρώπινου ξεπεσμού.

Επανερχόμενος στους Γάλλους -και μη, παρακαλώ, μου επικολληθεί και η ταμπέλα του ξενομανούς- θα 'θελα να θυμίσω μια ωραία φράση που χρησιμοποιούν για να δηλώσουν τη λεηλασία, το διαγούμισμα οίκου περιφανούς: tout y est au pillage = όλα εκεί είναι προς διαρπαγή. Όλοι εκεί κλέβουν. Με αυτό δεν θέλω να υπαινιχθώ ότι το εν λόγω «pillage» αφορά στον δημόσιο

κορβανά, στις λεγόμενες ΔΕΚΟ, επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, κοινοτικά προγράμματα. Loin de nous. Άπαγε! Εννοώ το κλέψιμο που γίνεται εις βάρος της εθνικής ιστορίας μας. Δεν έχει μείνει λίθος επί λίθου. Εθνική Τράπεζα θέλουμε να έχουμε. Εθνική ποδοσφαίρου, καλαθοσφαίρισης, άρσεως βαρών έχουμε, μόνον εθνική Ιστορία δεν θέλουμε να έχουμε. Γιατί κάποιοι αποφάσισαν ότι δεν πρέπει να είμαστε έθνος. Λες και το έθνος κάνει κακό στην υγεία, όπως τα τσιγάρα «Έθνος», που τον παλαιό καιρό τα κάπνιζα μανιωδώς. Ίσως γι' αυτό μου κόλλησαν τη ρετσινιά του... εθνικιστή!

Σήμερα δυστυχώς στην πατρίδα μας, που λίγοι επιμένουν να τη λένε πατρίδα, για να ορθοτομείς τον λόγο πρέπει να λιβελογραφείς. Λυπάμαι που άνθρωπος ευαίσθητος, όπως εγώ, αναγκάζομαι συχνά πυκνά να χρησιμοποιώ λόγο σκληρό. Δεν μπορώ, όμως, να κάνω αλλιώς. Νιώθω δύσπνοια μέσα σ' αυτή την ατμόσφαιρα της γενικής καταπτώσεως. Η λέξη merde, χάρη στον Καμπρόν, δοξάστηκε στο Βατερλώ και ταπεινώνεται σήμερα στην Ελλάδα, διότι ανεπιτρέπτως παρομοιάζεται η πολιτική και πνευματική μας ζωή με το merde, που είναι, ίσως, κάτι ανώτερο.

Λυπάμαι που χρησιμοποιώ το λεξιλόγιο αυτό. Αλλ' ομολογώ ότι η αισχρολογία είναι πλέον προϋπόθεση για την ακριβολογία. Δυστυχώς, για να ακριβολογεί κανείς σήμερα πρέπει να αισχρολογεί. Το αισχρό δεν περιγράφεται με κομψές αλλά με αισχρές εκφράσεις. Πώς αλλιώς να εκφραστεί κανείς όταν βλέπει παντού γύρω του, πάνω του, να κυριαρχούν η αισχρότητα, η αγριότητα και η αχρειότητα; Αν στρέψουμε το βλέμμα μας προς την πολιτική, αυτομάτως έρχεται στη γλώσσα μας η λέξη του Καμπρόν. Συνήθως ο κοσμάκης λέει πως οι πολιτικοί μας «τα έκαναν σκ...». Λάθος! Δεν τα έκαναν σκ... Ήσαν σκ...!

Εμφανίζονται κάθε φορά σαν Ηρακλής, που θα καθαρίσουν την κόπρο του Αυγεία, αλλ' όταν εισέρχονται στον στάβλο δεν αφαιρούν προσθέτουν. Λυπάμαι, αλλ' η εικόνα την οποία προσφέρει η μεταπολιτευτική Ελλάδα είναι εικόνα ακάθαρτης Βεσπασιανής.

Όταν προ εικοσαετίας περίπου εμφανίστηκα για πρώτη φορά στην τηλοψία εν μέσω δύο πολιτικών ογκολίθων, εδήλωσα πως η λεγόμενη δημοκρατία μας κινδυνεύει να ηττηθεί σε θέματα ηθικής από τη δικτατορία. Όντως, ηττηθήκαμε. Ασχέτως αν οι ρωγμές στο πολιτικό σύστημα έγιναν πιο έντονες εξαιτίας της δικτατορίας, που με την απρόσμενη πτώση της μας έφερε απροσδοκήτως στα... ίδια.

Είχα τότε δηλώσει (και αυτό δημοσιεύθηκε σε πολλές εφημερίδες) ότι οι πολιτικοί διατρέχουν τον κίνδυνο να μεταβληθούν σε έμψυχα πτυελοδοχεία. Σήμερα δυστυχώς αυτό επιβεβαιώνεται από ειδικές μετρήσεις. Σε λίγο η τάση αυτή θα εκδηλωθεί και προς τη λεγόμενη μεγαλοδημοσιογραφία.

02.05.2010

Πηγή: www.sarantoskargakos.gr/